

ΧΕΟΠΑΣ. — Τότε γιατί δὲν τὸν κάνουνε καθηγητὴ στὸ Πανεπιστήμιο νὰ τὸν ἐκδικηθοῦνε ;
(Ζυγώνει στὸ σωρὸ τῶν βιβλίων ὁ Σκιας, καὶ βάζει φωτιά μ' ἓνα σπέρτο. Ὁ Μιστριώτης κουνάει τὴς μασέλες του, ὕστερα παίρνει ἓνα μακρὸ ξύλο κι ἀρχίζει νὰνακατενεὶ τὴ φωτιά πού σηκώνει ἀψηλά φλόγες, ἐνῶ συνάμα τρέχουνε καὶ τὰ σάλια του).

ΜΑΜΟΥΘ. — Αἱ, λγώτερα σάλια... Κοντεύεις νὰ μᾶς σήσεις τὴ φωτιά.

Ὁ Σκιας φέρνει πάλι τὸ μαντήλι του κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ Μιστριώτη...

Ἡ φωτιά καίει. Ὅλοι πιάνονται ἀπὸ τὰ χέρια κι ἀρχίζουνε νὰ χορεύουνε γύρο στὴ φωτιά, σὰν καννίβαλοι. Τὸ χορὸ τὸν ἐρνεὶ ὁ Σκιας, τραγουδώντας ἓνα ἀρχαῖο χορικό, ἐνῶ ὅλοι ρυθμίζουνε τὸ περπάτημά τους πάνω στὸ μέτρο τοῦ χορικοῦ.

Ἄξαφνα γίνεται σεισμός. Ἀκούγονται θροντές, ἀστραπές. Σκίζεται ἡ γῆς. Τὰ ζῶα τριπώνουνε πάλε στὰ κοιτώσμάτα τους, ὅπου θροσκόντανε αἰῶνες. Ὁ Χέοπας, ὁ Ραμσῆς, ὁ Ναβουχοδονόσορας μπαίνουνε πάλε στὰς λάρνακες καὶ ξαναγίνονται μούμιες. Ὁ Μιστριώτης κατεβαίνει στὸν Ἄδη. Μένει μόνος του πάνω στὴ γῆς ὁ Σκιας).

ΣΚΙΑΣ (θλέποντας τὴ φωτιά πού καπνίζει). — Πῶ, πῶ, τί ἄγριζ νύχτα, φοβάμαι. Νὰ μποροῦσα νὰ ξαναγύριζα κ' ἐγὼ στὸν Ἄδη...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. — Ποτέ... Εἶσα ἀνάξιος νὰ θρῆσσεσι καὶ μὲ τοὺς πεθαμένους...

Σκηνὴ τρίτη.

(Ὑστερα ἀπὸ 3000 χρόνια, Χωρικοί σκάφτοντας τὸ ἀμπέλι, θροσκουνε ἓνα κρανίον. Εἶνα τὸ κρανίον τοῦ Σκιά).

Α' ΧΩΡΙΚΟΣ. — Μωρὲ, τί εἶναι τοῦτο ;

Β' ΧΩΡΙΚΟΣ. — Καύκαλό, δὲν τὸ θλέπεις, κακομοίρη ;

Α' ΧΩΡΙΚΟΣ. — Καλά. Μὰ τί εἶδος καύκαλο ; Μιὰ φορὰ ἀνθρωπινὸ δὲ μοιάζει νάναι.

Β' ΧΩΡΙΚΟΣ (σκεπτικός). — Ἐχεις δίκιο. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀνήκει σὲ ἄνθρωπο. Δὲ θλέπω πουθενὰ θέση γιὰ τὸ μυαλό.

Α' ΧΩΡΙΚΟΣ. (Τὸ παίρνει στὰ χέρια του). — Ἦρως νὰ εἶναι καμῖς χήνας. Ἄς τὸ πετάξουμε. (Κάνει νὰ τὸ πετάξει μακριά).

Β' ΧΩΡΙΚΟΣ (τὸν κρατᾷ). — Στάσου. Μὴν τὸ πετάς. Κάτι μπορεῖ νὰ χρησιμεύει κι αὐτό.

Α' ΧΩΡΙΚΟΣ. — Σάν τί ;

Β' ΧΩΡΙΚΟΣ (γελώντας). — Θὰ βάζω μέσα νερό νὰ πίνουνε οἱ κότες μου...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΦΛΟΓΕΡΟ ΚΑΜΙΝΙ

Τί σοῦμελλε, κακόμοιρο, φτωχὸ Πανεπιστήμιο !
Σκιάδες νὰ θρέφεις μέσα σου κι ἄλλους Ἐξαρχοπού-
(λους.

Καὶ τῆς ρωμαϊκῆς ζωντανῆς λαλιᾶς τὸν κάθε δήμιο,
νὰ τὸν ἀφίνεις λεύτερο νὰ φτιάνει... γλωσσόδοῦλο.

ΠΙΚΡΑΓΛΩΜΣ

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Καὶ σὰ νὰ μ' ἔσπρωξ' ἓνα χέρι ξαφνικά,
ἔξω ἀπ' τὴ ζέστα τοῦ σπιτιοῦ,
καὶ μουκλεισε τὴ θύρα διαστικά, —
χαμένη θροσκουμαι στὸν δρόμου τὴν ἐρμιά,
κ' ἡ νύχτα κρύα, δίχως φεγγάρι,
μιὰ νύχτα παγωμένη τοῦ Γεννάρι...

— Λυχνάρι ἐγὼ ἡ καρδιά σου
θὰ γίνω, νὰ ὀδηγῶ τὰ δῆματά σου.

— Ἀπ' τὸ σκοτάδι πιότερον ἐσένα
φοβοῦμαι, δακρυστολάχτη καρδιά.
Ἐσὺ στὸ μαγεμένο μονοπάτι
μὲ τρέβηξες στὰ χρόνια τὰ παλιά,
καὶ μ' ἔμπασες στὸ σπίτι — ὦ τρισαλιά !
στὸ σπίτι πού μᾶς πρόσμεν' ἡ Ἀγάπη.

— Τόσο νὰ ἰδῶ τὴν ὄψη τῆς ποθοῦσα ! —

— Χρόνια γιὰ νὰ τὴν εἶρω τριγυροῦσα.
Κι ἀπ' τὸν πολὺ τὸ δρόμο πιά μου ἔλυῶσαν
τὰ σιδερένια πού ἐφοροῦσα πέδιλά μου.
Μὰ ἐγὼ καὶ γυμνοπόδα ἐπερπατοῦσα.
Καὶ τὸ λιπύρι μ' ἔλυωνε, τὰ χιόνια
μὲ πάγωναν, μὲ πλήγωναν τάγκαθια...

— Ποιὸς θὲ νάνιστορήσει μου τὰ παῖδια ! —

— Ὡσπου μιὰ μέρα σ' ἔφερα σιμά τῆς.

— Μαγεύτηρ' ἡ ματιά μου ἀπ' τὴ θωριά τῆς !

— Πῶς καίγονταν τὸ αἷμα μου λιβάνι
γιὰ κελὴ...

— Κ' ἡ ψυχὴ μου,
λευκὴ σὰν τὴν ἀγία περιστέρα,
φτερουγίαζε κοντὰ τῆς νύχτα μέρα...
Τώρα, καρδιά μου, πάλε ξεκινοῦμε,
δίχως νὰ ξαίρουμε πού θὰ βρεθοῦμε !

— Στὸ ἴδιο μονοπάτι θὲ νὰ ἔρθοῦμε,
στὸ ἴδιο, τὸ παλιό, τὸ μονοπάτι,
καὶ μιὰν ἡμέρα πάλε θὰ σταθοῦμε
στὸ σπίτι πού στολίζει το ἡ Ἀγάπη.

— Μᾶς ἔδωξ' ἡ Ἀγάπη...

— Νὰ τὴ ζητᾷμε πάντα εἶναι γραμμένο.

— Ἀπόστασα νὰ περπατῶ, νὰ περιμένο...
ἀπόστασα, καρδιά μου, καὶ δὲν ἔχω
σὰν ἄλλοτες τὰ σιδερένια πέδιλά μου...

— Ἐχω γιὰ σένα ἐγὼ τὰ δυὸ φτερά μου !

— Τὰ λαβωμένα σου φτερά... μὰ ὥστόσο
στὸ Χάρο τὴν ψυχὴ μου θάπιθῶσω,
θέλω νὰ ἡσυχάσω γιὰ τὸ μνημαί...

— Μὰ ἐμὲ ἡ ζωὴ μου φούντωσε σὰν κύμα !
Θέλω παντοῦ νὰ πᾶς νὰ τὴ ζητήσεις,
τῆς θύρας τὸ κατώφλι νὰ φιλήσεις,
κι ἂν δὲν ἀνοίξει ἡ θύρα, νὰ τὴ σπάσεις.
μαζί μου ὅλο τὸν κόσμο νὰ χαλάσεις
μπορεῖς !

— Καρδιά μου,
ἡ θύρα ἐκλείστηκε κατὰσθητά μου...
τῆς νύχτας μπῆρ' ἐντὸς μου τὸ σκοτάδι...
φέξε μου νὰ κατέβουμε στὸν Ἄδη !

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΜΑ